

Hellin tervehdykseni lapsille

(jatkoa ensimmäisestä sivusta)

Teidän suloiset tervehdyksenne ovat olleet minulle kuin armon sanomat paratiisista. Teidän tähtenne rakkaat lapset minä ilolla annan vapauteni ja sen eteen että te saisitte olla vapaita, minä ilolla annan henkeni.

Valkonen Talo ei houkuttele minua. Mieluummin eläisin hänen kanssaan, joka on vähin joukostaan, alhaisimmassa mökissä tai kurjimmassa vuokarakasarmissa, kätensä kaulallani, kuin olisin Valkosessa Talossa matelien leihakoitajain ympäröimänä ja näytellen viliaan ja mahdollisen kansan hallitsijan osaa.

Me olemme toverukset, te ja minä, ja sotilaita myöskin, ja me menemme taisteluhautoihin yhdessä ja mihiin ikinä tarve melta kutsuu, taistelemaan sosialismin ja vapauden puolesta. Me tulemme järjestämään ja valistamaan, me tulemme puhumaan ja kirjottamaan; me tulemme astumaan luokkamme riveihin ja taistelemaan ajattelemattakaan perläntymistä tai antautumista ja lakkaamista ennen kuin kapitalismi hikipajoineen ja lasten riistoinen on pyyhkätty pois maailmasta, ja voimme elää rauhassa ja hyvin tahdon vallitessa sosialistisessa tasavallassa.

Tulevaisuuden lapset tulevat olemaan vapaita ja koko maailma tulee olemaan heidän leikkitarhansa.

Sosialismi on lasten ystävä. Lapset ymmärtävät sen kielen sillä heissä asuu tulevaisuuden henki.

Karl Marx käski kaikkien maitten työläisten liittymään ja kukistamaan kapitalismin, ja minä vetoan kaikkien kansojen lapsiin, että he yhtyvät samaan suureen taisteluun hävittämään orjuuden kalkkine muutolleen, ja antamaan vapauden ja rauhahan ja kaikki elämän siunaukset ja rakkauden kalkille ihmisille maailmassa.

Kiinan naiset teollisuudessa

(jatkoa ensimmäisestä sivusta)

kentelee naisia ja lapsia viidestä sadasta aina kahteen tuhanteen kussakin ja siellä on myöskin yhtä monta silkkitehdasta, joissa kussakin työskentelee yhdestä sadasta neljään sataan henkeen naisia ja lapsia. Tässä kaupungissa on vähintään 25,000 naista ja lasta yksistään kehruteollisuudessa.

Ennenkuin voimme käsittää sen muutoksen, minkä nykyajan teollisuus on aikaan saanut Kiinan työväen keskuudessa, täytyy ensin ottaa huomioon olosuhteet, mistä työläiset ovat tulleet. Kiinassa on kukoistanut korkealle kehittyneet kotiteollisuus nelisen tuhatta vuotta ja Kiinan kansa on taivavaa käsisteollisuus väkeä. Maanviljelyksen ohella jokaisessa kylässä on koti- ja verasteollisuutensa. Puuvillan kasvatusalueilla, löydetään kylän asukkaat vanhat ja nuoret häklöimässä, kehräämässä ja kutomassa puuvillaa. Työ ei ole vielä yhtäläistetty kangaspuitteen, lankojen y. m. välineiden laatuun nähden. Perheissä tehdään — kussakin tavallaan — työ alusta loppuun. Silkkimadon kasvatusta, silkin kehräystä ja kutoa myöskin tehdään kodeissa, Szechuanissa ja muissa suurissa maanviljelyksineissä. Mutta kotimaisia teollisuuksia on nähtävänä kylän tai kaupungin valtakadun varrella, missä nähdään mestarin ja silkin hiomassa norsunluuta ja jalokiviä, takomassa vaskeja, lyijyä ja hopeaa, kuvioimassa astioita ja lyhyen sanottuna, tekeissä kaikkia eri ammateita. Yksinpä öisinkin, vielä kauan sen jälkeen kun ikkunaluukut on suljettu voi-

kuulla työn kalskeen luukkujen takaa.

Tässä kotiteollisuudessa on peräti tärkeitä ja suuriarvoisia tekijöitä, jotka tulisi huomioon ottaa. Mutta ne ovat tekijöitä, jotka nykyajan koneiteollisuus kokonaan jättää huomioon ottamatta ja hävittää. Siinä ensinnäkin on moninaisuutta eli vaihtelevaisuutta. Lähes kaikissa edellämainituissa kotiteollisuuksissa sen tekijä alkaa työnsä raaka-aineesta ja jättää sen valmistuneena tuotteena. Tällainen työ vaatii korkealle kehittyneitä taitoja ja samalla antaa intoa ja tyydytystä työn tekijälle ja tyydytystä työhön.

Eikä työn tekijän päivät kulu yksitoikkoisuudessa. Hänen työpaikansa on vilkasliikkelsen kadun varrella. Rummun soitto sanoo hänelle hautausmaaton pian ohi kulkevan ja työläiset keskustelevat kuolleen omaisten köyhyydestä, tai rikkaudesta miten asia milloinkin sattuu olemaan. He saavat tietää vangitsemiset, koira-tappelut, kaikki päivän tapaukset ja uutiset. Ja siten päivän työnsä ohella pysyvät he altuisesti kosketuksessa olevien olojen kanssa tarvitsematta olla jokapäiväisestä kylän elämästä kokonaan poissa sulettuna.

Kotiteollisuudessa on myöskin se hyvä puoli, että siinä säilyy ihmisen luonnollinen liikunto eli rytmi työnsä tarvitsematta kiirehtiä. Ei missään maailman osassa työläiset tee työtään niin taidokkaasti. Siellä työn nopeus on sovellettu työntekijän voiman mukaan tahdikkaisiin lihasliikkeisiin, eikä vinhan voimakoneen liikkeiden mukaan. Jos työtä tehdäänkin myöhäseen illalla, niin on lihasella ollut kuitenkin pari lepoheikettä virvokkeiden kanssa. Joskus lepoheiket käytetään nukahtamalla, joskus käydään virkistymässä naapurin teopöydän ääressä. Mutta nyt jo, näitä peräti tärkeitä tekijöitä aletaan syrjäyttää ja hävittää. Nykyajan tehtaan omistaja ei voi nähdä siinä mitään hyötyä ja selittää pitkät tehdastyöpäivät tähän tapaan: "Kiinalaiset ovat aina tehneet työtä yöstä päivään. He haluavat sitä mieluummin kuin lyhyttä työpäivää".

Nykyään ankarinta kiirettä työssä pidetään kahdeksasta neljatoista vuotuisilla lapsilla silkin kehrutehtaissa, sillä heidän täytyy tehdä työnsä kunkin niin nopeaan, että pitävät kaksi naista silkkivillassa. Pumpulitehtaissa ei vaadita sitä nopeutta kuin lannen pumpulimyllyissä, mutta niissäkin jo aletaan ottamaan enemmän ja enemmän kiirehtimistä käytäntöön ilman ajattakaan lyhentää työpäiviä.

Kiinan työläiset eivät aivan helposti taivua uudenlaiseen teollisuuteen juuri siitä syystä, että heillä on monien sukupolvien aikana kehittyneet hitaammat luonnolliseen rytmiin soveltuvat tavotavat voitettavana. Eräs ulkomaalainen tehtailija, joka ei ollut ottanut Kiinan olosuhteita huomioon lausui haastattelussa: "Kiinalaisista ei tule koskaan työnorjia". Hän tietysti tarkoitti työtä tehtaassaan. Hän ei ollut koskaan kiinnittänyt huomiota siihen taukoamatomaan työhön, jota tehdään kodeissa ja verasteissa, eikä hän huomannut sitäkin taloudellista pakkoa, joka oli jo tuhannet pakoittanut palkkaorjuuteen Shanghaiin tehtaisiin.

On toivottavaa, että Kiinan kansa ei anna armotta hävittää taitoaan ja voimaansa tehdastuotannon kautta, mutta jolleivät he herää joukkoina, ei yksilöjen tahto mitään auta. Toivomme täytyy perustua Kiinan työläisjoukkojen heräämiseen.

Ja sitten Kiinan kotiteollisuudessa on se ihmisvoimien säästävä tekijä, työn sovittaminen kunkin yksilön voimien mukaan ja liikarasituksen ja väsymyksen välttäminen. Vanhan tuotannon aikana oli työn tekijä työllänsä herra. Kangaspuitteko-tona olivat sovellettu kutojaa varten. Istuin juuri parhaan korkeaa ja

peräänantava, että se keinui ruumiin liikunnan mukaan kun kutoja heitti sukkulaa edestakaisin. Kutojan ei tarvitsä ponnistaa yli mittansa lottaukseen puolelle ja toiselle. Tämä on vaan yksi esimerkki monista.

Jos ne ihmiskokemukset mitä voi poimia keskusteluista tavallisten kiinalaisten työläisten keskuudessa, panotaisin täytäntöön nykyajan tehtaissa Amerikassa pelastettaisiin sen kautta tuhansia ihmishenkiä. Vaikkakin miehet ja naiset Kiinassa tekevät juhdan töitä, ovat he oppineet saamaan parhaimmat tulokset vähimmillä ponnistuksilla. Ja siksi, jos heidät pakotetaan sääliittömään tehdasteollisuuden orjiksi, ottamatta edellä kerrotuita tekijöitä huomioon tulee se tarkoittamaan sukumurhaa, varsinkin kun se kohdisuu naisiin ja lapsiin.

Amerikassa ja Englannissa kun puhutaan työn arvosta ymmärretään sillä kohta elinkustannuksia vastaavaa palkkaa, kahdeksan tunnin työpäivää, puhdasta työpajaa y. m. selaista. Näihin saavutuksiin ei tietenkään ole päästy kaikilla teollisuusaloilla, mutta ne ovat päämääränä, mihin työväenliinlaadinta, työväenjärjestöt ja työväenliike yleensä tähtää. Mutta Kiinassa, kuka tulee olemaan se, joka alkaa liikkien siihen suuntaan, tai edes ryhtyy selittämään selaisia vaatimuksia? Pohjoisrajalta etelärajalle saakka saa turhaan etsiä työläisryhmää tai yksilöitä, jotka olisivat laatineet minkäänlaista alinta arviota vissille kunnalle tai ammattialalle, siitä mikä olisi elinkustannuksia vastaava palkkamäärä, sillä he eivät ole vielä ehtineet arvioida sitä, mikä olisi kunnollinen elintaso.

Naisten palkat ovat kymmenestä neljänkymmeneen viiteen senttiin päivältä. Miehet saavat kolmestakymmenestä sentistä dollariin päivässä. Nämä palkat edustavat niitä, jotka ovat viime parin vuoden kuluksa kohonneet kahdeksakymmenellä prosentilla ja jotka korotukset ovat voitettu lakkojen ja raleenosoitusten kautta.

Elintaso on niin alhainen, että keskimertainen perhe voi säätää siitä, jos perheen tulot ovat sata dollaria vuodessa. Teollisuksien omistajat ja osakkaat tekevät kahdestakymmenestä neljästä aina kahteen sataan prosenttiin vuodessa missä naisia ja lapsia on työssä, ja he kuten ajattelemattomat herrat ainakin, lohduttavat itseänsä sillä, että "työläiset eivät koskaan ole paremmiin, tulleet toimeen kuin nykyään". On liian alkeista ryhtyä todistamaan koneiteollisuuden hyötyä työläisille näin alhaisen elintason vallitessa. Kuka ikinä katselee kalpeakasvoisia lapsia tekemässä kahdeksatoista tunnin pituisia yövuoroita tai seisomassa neljatoista tuntia päivässä hämmentämässä silkki cocoonia, joita kiehutetaan 180 asteen kuumuudessa, hän tietää, että tämä ahkera kansakunta ei enään toiseksa sukupolvessa tehdastyöläisinä ole yhtä terve ja voimakas kansa kuin se on nykyään kolme tuhatta vuotta kestäneen kotiteollisuuden jälkeen.

Kun kulkee Kiinan suurissa kaupungeissa saa siellä turhaan etsiä merkkejä työväen kansainvälisyydestä — sitä ei ole tavattavissa varhaiskaan naistyöläisten keskuudessa. Shanghaiissa on ryhmä työmiehiä — monet heistä ollen entisiä vallankumouksellisia, jotka nyt nimittävät itseään Kiinan Työväen Järjestöksi. Tähän ryhmään kuuluu höyryalusten rahtiajurit katuvaunujen konduktöörit ja muutamia pumpulitehtaalaisia, vaan ei tietenkään yhtään naista. Se on yksi suuri uno, mahdollisesti siinä on kymmenen tuhatta työläistä, mutta heillä ei ole minkäänlaista järjestöäntöä eikä suunnitelmia työväenjärjestämistä varten. Se on ulkomaalainen ja hallitusvastainen hengeltään, eikä sillä ole mitään varmaa sääntölaadelmia. Se yksinker-

taisesti on tyytymättömyyden ilmaisu.

Cantonissa missä naiset kantavat kuormia kadulla rinnan miesten kanssa löysin ammattijärjestön, jossa naiset julistivat, että nyt kun he ansaitsevat kahdeksantoista senttiä päivässä ja ovat siis taloudellisesti itsenäisiä he eivät siis enään tule alistumaan pakollisiin naimisiin eikä anoppimuorin vallan alle. Vanha ammattijärjestö eli gulldi-systeemi on hyvin voimakas kaikilla teollisuusaloilla Kiinassa, paitsi siellä missä nykyajan teollisuus alkaa sitä särkeä.

Lakkoja tapahtuu usein, mutta niistä ei koskaan synny pysyvästä järjestöä. Mahdollisesti se lukiolaisten ilike, johon kuuluu myöskin naisoppilaita, tulee olemaan se joukko, joka johdattaa työläiset tuntemaan yhteisötoiminnan arvon ja oman vastuunalaisuutensa.

Seuraava kertomus antaa kuvauksen naistyöläisten suhtautumisesta oiohinsa Kiinassa nykypäivänä:

Puhuttelin joukkoa pumpulimyllytyöläisiä, jotka olivat suurimmaksi osaksi äitejiä pikkulapsi käsivarrellaan. He sanoivat tekevänsä kahdeksatoista tunnin työpäivä ja että työ oli ankaraa ja yksitoikkoista, ja että heillä ei ollut aikaa hoitaa lapsiaan. Kertoivat heille kahdeksan tunnin työpäivästä ja neljänkymmenen tunnin työpäivästä. "Mutta teidän maassanne ovat ihmiset ystäväillisiä" sanoivat he. He eivät ollenkaan tiedä, että melkikäisten rahaedet käyttävät heidänkin tehtaasta, että Amerikan ja Englannin tehtailijat tekevät niistäkin voittoja. Kiiruhdin heille sanomaan, että työläisten on täytynyt kaikki etunsa voittoa itselleen omien ponnistustensa avulla. Tähän he vastasivat passiivisesti että "Kiinan naiset eivät voi koskaan sitä tehdä".

Mutta minä näin siksi paljon Kiinan naisluonnetta, että en voinut uskoa mitä he sanoivat. He ovat erinomaista kansaa ja tulevat pian ymmärtämään tapahtumassa olevat muutokset, ja he tulevat nousemaan yhdessä ja vastuunalaisuutensa olojen sa parantamiseksi kuten työläiset muuallakin tekevät. Tosiasiasa, minä uskon että nämä työläiset, jotka vielä ovat vahvasti järjestyneet gulldeihinsa, tulevat vuodessa teollisuusjärjestelmässä vaatimaan, ei alnoastaan kunnollisia työsuhteita, mutta myöskin työläisten hallintovaltaa, selaista jota nykyajan teollisuus ei vielä tunne.

Meidän suuri tehtävämme on antaa näiden työläisten tietää mitä on jo työläisten toimenpiteitten kautta saavutettu, ja mitkä ovat kansainväliset vaatimuksemme, ja mitä työläiset katkeilla toimivat. Kiinan työläiset työskentelevät koneiden ääressä, jotka ovat merkityt "Lowell", "Lawrence", "Blideford", "Saco". He tietävät, että me täällä teemme samalaisia töitä. Annamme heidän tietää myöskin, että meillä on yhteiset ongelmat ratkaistavana?

Kenelle ei vielä tule Toveritar tilatkoon sen heti!

HANNAN S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään jokaisella viikolla torstaina, kello 8 j.p.p. Huom! Kahvia saatavana joka kokouksen loputtua.

WAUKEGANIN, III, S. O. viralliset kokoukset pidetään joka kuukauden ensimmäisenä ja kolmantena sunnuntaina, alkaen klo 2 j.p. — Osaston ompeluseuran kokoukset ovat joka toinen torstai, alkaen klo 2 j.p.p. via kokouksen loputtua.

ABERDEENIN S. S. CLUBIN ompeluseura kokoontuu joka torstai klo 2 j.p., 713 E. 1st St. — Tervetuloa.

HOQUIAMIN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla, Ahjoissa, joka torstai, kello 2 j.p.p. Osote: 315-10th St. Hoquiam, Wash.

PORTLANDIN S. S. Osaston ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla joka toinen torstai-iltana, kello 8. — Osote: 719 Montana Ave.